

Sygn. akt VI U 398/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Lena Fremmel

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2019 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania R. K.

od decyzji (...) w P. z dnia 19 października 2017r. znak: (...)

przeciwko (...)w P.

o zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego

orzeka:

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 398/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 października 2017r. (...) w P. odmówił R. K. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego od 17 lutego 2017r. do 26 czerwca 2017r.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż zdarzenie z dnia 16 lutego 2017r. nie spowodowało urazu, a zatem nie spełnia warunków określonych w art. 3 ust. 1 ustawy z 30 października 2002r.

(decyzja z 19 października 2017r. – akta rentowe)

R. K. w odwołaniu od powyższej decyzji, wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 17 lutego 2017r. do 26 czerwca 2017r.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż zdarzenie z dnia 16 lutego 2017r. było zdarzeniem w miejscu i w czasie pracy, a dodatkowo było spowodowane przyczyną zewnętrzną, tj. podnoszeniem ciężaru o wadze ok. 30 kg. Podniesienie tego ciężaru spowodowało powstanie urazu, a jego objawy ujawniły się w momencie podniesienia ciężaru, ale nasiliły się dopiero w godzinach popołudniowo-wieczornych.

(odwołanie – k. 1-2)

(...) w P. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 4)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lutego 2017r., podczas wykonywania obowiązków pracowniczych, polegających na rozładowywaniu towaru, po dźwignięciu ciężaru poczuł nagły ból okolicy lędźwiowej kręgosłupa. Z powodu utrzymujących się dolegliwości bólowych zgłosił się w tym samym dniu do Lekarza Ortopedy, który zalecił odpoczynek i leczenie farmakologiczne, wystawił zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy.

W ramach zasiłku chorobowego odwołujący kontynuował leczenie farmakologiczne i był rehabilitowany ze stopniową poprawą. Do pracy na dotychczasowym stanowisku powrócił po 26 czerwca 2017r.

W trakcie leczenia w (...) wykonał badanie MR kręgosłupa L/S – dehydratacja krążka międzykręgowego L5/S1 z szerokopodstawną lewostronną, małą przepukliną krążka międzykręgowego L5/S1.

Aktualnie odwołujący nie zgłasza skarg na bóle kręgosłupa L/S.

(dowód: protokół powypadkowy – a/r; zeznania odwołującego – nagranie rozprawy z 24 lipca 2018r. od 00:03:02 do 00:14:08, nagranie rozprawy z 29 listopada 2018r. od 00:06:31 do 00:07:43; zeznania świadka Z. D. – nagranie rozprawy z 24 lipca 2018r. od 00:14:08 do 00:19:52; zeznania świadka L. N. – nagranie rozprawy z 29 listopada 2018r. od 00:01:01 do 00:06:31; opinia biegłego neurologa – k. 61)

W badaniu neurologicznym stwierdzono: prawidłową ruchomość kręgosłupa we wszystkich odcinkach, bez objawów korzeniowych i ubytkowych neurologicznych, bez upośledzenia siły i sprawności kończyn, chód wydolny, odwołujący sprawny ruchowo.

W następstwie zdarzenia w dniu 16 lutego 2017r. nastąpiło przeciążenie kręgosłupa L/S, co spowodowało konieczność leczenia farmakologicznego i rehabilitacji, a nadto powodowało jego niezdolność do pracy do dnia 26 czerwca 2017r.

Przeciążenie kręgosłupa nie spowodowało z powodów neurologicznych naruszenia sprawności organizmu powodującego stały bądź długotrwały uszczerbek na zdrowiu.

Wysokość długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku ze zdarzeniem z dnia 16 lutego 2017r. wynosi 0% zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r.

(dowód: opinia biegłego neurologa – k. 61)

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2017r. (...) w P. odmówił R. K. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu odwołujący uległ w dniu 16 lutego 2017r., wskazując iż protokół powypadkowy nr 003/2017r. zawiera stwierdzenia bezpodstawne, w zakresie w jakim pracodawca uznał zdarzenie za wypadek przy pracy.

R. K. nie odwołał się od powyższej decyzji ZUS. Decyzja jest prawomocna.

(okoliczność bezsporna, a nadto dowód: decyzja z 29 sierpnia 2017r. – k. 14)

Wobec uprawomocnienia się decyzji z dnia 29 sierpnia 2017r., organ rentowy w dniu 19 października 2017r. wydał kolejną decyzję, na mocy której odmówił R. K. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 17 lutego 2017r. do 26 czerwca 2017r.

(dowód: decyzja z 19 października 2017r. – a/r)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań odwołującego R. K., świadków Z. D. oraz L. N., dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach rozpoznawanej sprawy, a w szczególności akt organu rentowego. Zdaniem

Sądu wyżej przytoczone dowody, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny.

Dodatkowo Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego na opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii. W ocenie Sądu opinia biegłego jest wnikliwa, rzetelna, a dodatkowo została wydana po przeprowadzeniu badania odwołującego i po wszechstronnej analizie zgromadzonej dokumentacji. Przy tym brak jest jednocześnie jakichkolwiek podstaw, by opinii tej odmówić mocy dowodowej. Biegły w sposób jednoznaczny wskazał, iż wysokość długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku ze zdarzeniem w dniu 16 lutego 2017r. wynosi 0%. Jednocześnie opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem odwołania rozpatrywanego w niniejszej sprawie jest decyzja (...) w P. z dnia 19 października 2017r., na mocy której organ rentowy odmówił R. K. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 17 lutego 2017r. do 26 czerwca 2017r.

Odwołujący wskazywał, iż zdarzenie z dnia 16 lutego 2017r. spełnia przesłanki do uznania go za wypadek przy pracy, natomiast organ rentowy stał na stanowisku, iż zdarzenie nie spowodowało urazu, a zatem nie spełnia warunków określonych w art. 3 ust. 1 ustawy z 30 października 2002r.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 ww. ustawy, ubezpieczonemu, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową przysługuje m.in. zasiłek chorobowy z tytułu wypadku przy pracy. Natomiast zgodnie z treścią art. 9 ust. 1 ustawy, zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego przysługują w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Przesłanki decydujące o uznaniu zdarzenia za wypadek przy pracy, od których zależy przyznanie prawa do świadczeń z tytułu wypadków przy pracy określa ustawa z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017r., poz. 1773). Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 powołanej wyżej ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych; podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy nawet bez polecenia; oraz w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy. Za wypadek przy pracy, zgodnie z cytowanym przepisem, uważa się zdarzenie nagłe wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło w związku z pracą.

Art. 22 ust. 1 ww. ustawy stanowi natomiast, że organ rentowy odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku:

- 1) nieprzedstawienia protokołu powypadkowego lub karty wypadku;
- 2) nieuznania w protokole powypadkowym lub karcie wypadku zdarzenia za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy;
- 3) gdy protokół powypadkowy lub karta wypadku zawierają stwierdzenia bezpodstawne.

W sprawie bezsporne były okoliczności zdarzenia z 16 lutego 2017r., organ rentowy nie kwestionował faktu, iż do zdarzenia doszło podczas wykonywania obowiązków pracowniczych. Kwestią sporną było natomiast ustalenie czy zdarzenie z dnia 16 lutego 2017r. skutkowało powstaniem u odwołującego urazu.

Stan zdrowia osoby ubezpieczonej bezsprzecznie obejmuje zespół okoliczności, dla ustalenia których niezbędne są wiadomości specjalne w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., wymagające udziału w procesie biegłych lekarzy sądowych. Wobec czego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego neurologa celem ustalenia czy zdarzenie, które miało miejsce w dniu 16 lutego 2017r. wywołało u odwołującego uraz będący skutkiem wypadku przy pracy.

W treści opinii biegły wskazał, iż w następstwie zdarzenia w dniu 16 lutego 2017r. odwołujący doznał urazu przeciążeniowego kręgosłupa L/S, co spowodowało konieczność leczenia farmakologicznego i rehabilitacji, a nadto powodowało jego niezdolność do pracy do dnia 26 czerwca 2017r.

Z powyższej opinii wynika zatem, iż przeprowadzone badania potwierdziły, iż przebyty uraz przeciążeniowy kręgosłupa nie spowodował z powodów neurologicznych naruszenia sprawności organizmu powodującego stały bądź długotrwały uszczerbek na zdrowiu.

Sąd zwraca również uwagę na okoliczność, że decyzją z dnia 29 sierpnia 2017 r. wydaną przez organ rentowy odmówiono ubezpieczonemu prawa do jednorazowego odszkodowania z wypadki uzasadniając że zdarzenie z dnia 16 lutego 2017 r nie miało charakteru wypadku przy pracy w rozumieniu art 3 ust. 1 ustawy z ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych z uwagi na to że nie spowodowało u odwołującego urazu. Ubezpieczony nie odwołał się od tej decyzji.

W oparciu o powyższe ustalenia, Sąd uznał, iż odwołującemu nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 17 lutego 2017r. do 26 czerwca 2017r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił odwołanie R. K. od decyzji z dnia 19 października 2017r., o czym orzeczono w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)